

Staats- und
Universitätsbibliothek
Bremen

Gefördert durch

Deutsche
Forschungsgemeinschaft

Staats- und Universitätsbibliothek Bremen

**DFG-Projekt "Personales Gelegenheitsschrifttum in der SuUB
Bremen (16. bis 19. Jhd.). Digitalisierung und Erschließung."**

**Rector & Professores P. Illustris Scholæ Bremensis,
indicant funus Viri Nobilissimi, Doctissimi & Consultissimi
Andreæ a Mandelslo J.V.D. & Causarum in foro patrio
Patroni dexterrimi**

Mandelslo, Andreas

Bremæ, 1758-04-18

VD18 9102109X

Staats- und Universitätsbibliothek Bremen

Signatur: brem.a.0619-171

[urn:nbn:de:gbv:46:1-180428](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:46:1-180428)

1758. 6 18th Apr:

171.

RECTOR & PROFESSORES P.

JLLUSTRIS SCHOLÆ BREMENSIS,

indicant funus

Viri Nobilissimi, Doctissimi & Consultissimi

ANDREÆ a MANDELSLO

J. V. D. & Caufarum in foro patrio

Patroni dexterrimi

Nati Bremæ d. II. Junii A. MDCXCIX.

Denati ibidem d. XIV. April. A. MDCCLVIII.

Ætatis LVIII. anno Mens. IX d. XIImo.

solemnibus exsequiis, hodie d. XVIII. April. sub hor. I.

in templo Ansgariano condendum.

B R E M Æ,

Typis, Viduæ b. H. C. Jani, quondam Jlluſtr. Gymnafii Typographi.

RECTOR & PROFESSOR P.

ILLUSTRIIS SCHOLAE BREMENENSIS

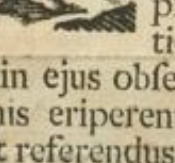
Mrs. Abell's, Doctor's & Confectioner's

ANDREAS MANDELSLO

imprimis - iron.

Deutsches A. H. A. N. I. S.

 Quum amor Patriæ, inter officia virtutesque civiles, locum non postremum, apud homines bene moratos habeat, sic priscis sapientibus materiam præbuit, multæ commendationis, laudis quoque illorum, qui eminentia & imitanda aliis, in ejus observatione dederunt exempla, luctus denique si tales rebus humanis eriperentur. Possset disquiri, utrum amor iste in virtutum censum sit referendus, dum a natura in illum sumus proclives, atque dulcedo qua natale solum cunctos trahit, potius sentiatur quam ratione declaretur, nisi, quod vis consuetudinis aut assuefactionis, quæ tanta est, rationis locum suppleat: Instinctus tamen ille, qui nobis cum plerisque brutis, quantum illorum indoles participes sumus, per sensus & affectus nostros, communis est, quique exilio læditur aut exploratur, quicquid illum laudarit *OVIDIUS in libris de Ponto*, licet venerabile virtutis nomen non mereatur, id tamen ad rectum amorem Patriæ evehendum confert, ut illum non exercentem aut contra illum peccantem, duplicis vitii reum faciat, alterius contra officium, alterius contra sensum humanum communem commisi. Virtus ratione & rerum scientia nixa, actiones legibus reddit conformes, eisque argumentis, amorem Patriæ tanquam officium, promte, sincere atque constanter exsequendum, suadet. Lege naturæ obligamur ad amandum universum genus humanum, non in illo solum gradu, ut neminem, nos non laceffentem, lædamus, & omnibus bene cupiamus, verum & in illo, ut propter societatis florem, atque studium ex omnibus honestis eligendi, id quod maxime est honestum, omnium & singulorum bonum, cumque se cura nostra atque labor, non ad universum genus humanum extendat, illorum certe, quibuscum prope juncti sumus, quantum in nostra est potestate, promoveamus. Hinc civium nostrorum amor, his nominibus nobis sacrosanctus esse debet, quibuscum nempe jure & arte sociati sumus,

sumus, & ad mutua præstanda officia, consensus omni genere, non expresso solum sed & tacito aliisque, nos obstrinximus. Gratus animus præterea, non verborum lenociniis, sed factis testatus faciendus, istum inter virtutes locum occupat, quem contrarium ejus, mens ingrata, inter vitia. Verum cui plura & majora debemus quam Patriæ? in qua nati sumus, in qua educationis beneficio mactati, in qua fortunis nostris tuto, per legum inviolatam auctoritatem, uti licuit atque res nostræ sunt in vado, in qua propinquorum amicorumque consortio, recreamur, & rerum nostrarum satagendo, licet sine pompa, tranquille saltem degimus, & quanquam non in fastigio constituti, ex quo ruina gravior, mediocritatis optato aliisque præferendo statu, contenti, fuimus. Profusi sunt in laudibus hujus virtutis, quæ, si unquam, sane in difficilibus temporibus, in lucem protrahitur, ebuccinandis, tum Græci tum Latini, monitis suis illam commendantes atque istum in modum evehentes, ut dura quævis in ejus exercitio perferre, imo *pro patria mori* cum HORATIO, non *decorum* solum, sed & *dulce* existimarint. LUCIANUS deposito supercilio, serio illam inculcat in encomio patriæ, & argumentorum summam recenset, per quæ ad illam tum a natura, tum per rationem excitamur. Sed nemo crebrius illam commendavit CICERONE, quem discrimina patriæ impellebant, in *de officiis*, *de reductu in senatum*, & in *epistolis* passim. Se ipsum superare videtur in somnio Scipionis, scripto ut videtur, ad amorem hujus virtutis animis Romanæ juventutis inferendum n. 4. edisserens, *sed quò sis, Africane, alacrior ad tutandam rempublicam, sic habeto.* Omnibus qui Patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in coelo & definitum locum, ubi beati, ævo sempiterno, fruantur. En imaginem virtutis, etiam in hoste, imo ab hoste laudandæ. Exemptus est rebus caducis & mutationi obnoxiiis, Vir Nobilissimus & Consultissimus, cujus nomen & funus in fronte hujus tabulæ designavimus, amore Patriæ clarus, quem, non plectus dignitatis singulari gradu, aut emolumentorum illecebris, verum ex æquitatis & virtutis studio, exierit jugiter. Ortum is duxit ex illustri Gente Mandelsloica, fatus Parente Viro Nobilissimo, Consultissimo & Doctissimo ANDREA HENRICO von MANDELSLO U. J. D. & Advocato celeberrimo. Matre, Matrona Ornatissima ANNA FEDELER; Avo T. T. ANDREA von MANDELSLO, Avia T. T. LEVINA KRAMER, T. T. HENRICI, Syndici comitatus Hohenfensis, filia; Proavo T. T. ANDREA von MANDELSLO Regali Regimini Suecico in Ducibus Bremensi & Verdensi a secretis & templi Cathedralis Structuario. Proavia T. T. CECILIA BREDEL OH, Henrici, Patricii atque Senatoris Bremensis & ELISABETHÆ ESICH, quam HENRICUS ESICH, Patricius itidem & Senator genuerat, nata; Abavo CONRADO hereditario in Mangelfe, sito in Ducatu Brunswickensi, Abavia CA' HARINA von AHLDEN: Atavo ANDREA, Decano Capituli Verdensis & hereditario in Mangelfe, Atavia ANNA von GRUMPFEN. Generosæ prolapiæ, in plurimos se diffundentis ramos, indicem ulteriorem proferre possemus, sed in ejus auctore RICHARDO subsistimus, qui A. C. MCC. in Mangelfe vixit. In stemmate Materno, numeravit Avum T. T. HENRICUM FEDELER Magnarium felicissimum, Aviam T. T. ANNAM KENKEL, filiam DIDERICI Patricii & ANNÆ von RHEDEN. Summa cura a Parentibus educatus & mature in Pædagogium Civitatis missus, accedente privata institutione, emensis classium inferiorum curriculum, inter Illustris Gymnasii Cives A. MDCCXV. receptus est. Audivit Clarissimos, illud tunc illustrantes Professores, in humanioribus litteris & Eloquentia Joh. Havighorst, in Philosophia prima & Anatomicis, Clar. Ludolphum Henricum Runge, in Philosophia Practica & Juris scientia, Casparum a Rheden, postmodum ad dignitatem Judicis & Consulare culmen evectum, cujus fratris, Clar. Detbmar, sicut & Joh. Antonii Tilemanni dicti Schenk, in acquirenda legum peritia, acroamati interfuit auditor assiduus & intelligens. Fideli institutione, sed quod potius est, ardore quo ferebatur in bonas litteras, profecit, ut Ao. MDCCXXI. exteras salutatum Musas posset ire. Adit primum Halam Saxonum, ibique pependit ab ore Summorum Jure Consultorum Thomasi, Ludewigi, Boehmeri & Gundlingii; Lipsiam dein petiit & manu ducentibus ibi celebribus Doctoribus, profectus urfit atque auxit. Visis postea Germaniæ Academiis & supremis Dicasteriis, Aulisque multorum Principum, in Belgium profectus est atque ibi Ultrajecti, in amoenissima Musarum sede, d. X. Maji A. MDCCXXIII. defensa

fensa publicae Dissertatione inaugurali, *de Legatis alternativis*, honores Do-
 ctoriales impetratos, eo meruit magis, quod non solum Celeberrimis ibi
 docentibus Professoribus, profectus explorantibus, sed & praesenti extra-
 neo, supra spem satisfecit suis responsionibus atque illorum plausus repor-
 tavit. Redux in Patriam, anno sequente MDCCXXIV. d. 14. Decembris,
 sacris connubii vinculis junctus est Matronae spectabili ADELHEIDI FE-
 DELER filiae, Magnarii pollentissimi ELERI FEDELER & T. T. ANNÆ
 ELISABETHÆ SCHUTTEN, Viduae tunc T. T. ALBERTI MEIER,
 Magnarii felicissimi, non quidem prorsus infocundi, sed nativitate filii
 ANDREÆ HENRICI A. MDCCXXV. d. 9. Decembris beati, quem ta-
 men, dum in flore ætatis, spem de se excitaret amplissimam, supremus vitæ
 largitor Ao. MDCCXLII. annum agentem decimum octavum, ad se re-
 dire jusfit. Fatum acerbum patienter tulit pie defunctus noster, atque ut
 assecclam Christi decet. Encomium, quo is in vita ornatus atque omnibus
 probis acceptus fuit, Viri, ut paucis multa ex priscorum sententia atque
 itilo complectar, boni, cujus pietas, amor proximi, in egenos liberali-
 tas, eruditio, morum candor & elegantia, affabilitas, humanitas & ad alios
 juvandos promptitudo, ingens ejus desiderium excitant, memoriam ejus
 reddent omnibus Patriam amantibus, gratissimam. Valetudine, qua a tene-
 ris fructus erat satis firma, ante hos novem annos, febre diuturna & con-
 tinua, graviter concussa, restituta tamen cum viribus, usus est temperan-
 ter & moderate; Verum inopinato, nocte inter 6. & 7. labentis, pleuritide
 catarrhali correptus, morbo exquisitissima remedia superante, d. 14to,
 adeoque post septiduum, confectus, placide Deo animam reddidit. Vale
 Lector & imitare exempla proborum, qui ex corporis ergastulo liberati, pace
 fruuntur, quæ hætenus terris & Germaniæ dulci Patriæ, negatur. Pos. die
 XVIII. April. A. MDCCLVIII.

